OŘÍK

Farní zpravodaj

OSTROVAČICE, ŘÍČANY, VEVERSKÉ KNÍNICE

14. DUBNA 2019

ČÍSLO 34

Milí farníci, přátelé!

Květná neděle – den, ve kterém obdržíte tento zpravodaj – je dnem, ve kterém hlasitě zní slovo „Hosana“.
Pochází z hebrejského slova „Hoši'a na“, které můžeme přeložit jako „prosím“ nebo „zachraň“. *Tento termín může mít význam obyčejné prosby o pomoc, ale i o prosbu o zásah Boží ve prospěch svého lidu. Objevuje se v 118. žalmu, který je žalmem převážně oslavným. Z tohoto důvodu se význam tohoto slova posunul, a kromě žádosti o pomoc a spásu znamená i výzvu k Bohu a jeho oslavu* (viz Wikipedie). Lidé volající „Hosana synu Davidovu“ tedy oslavují Mesiáše, který přichází zachránit svůj lid.
Jenže za pár dní se tento radostný pokřik lidí změnil v nenávistné „Ukřižuj“. O tomto faktu, o této změně v srdci lidí, lze stále s užitkem rozjímat a přemýšlet o tom, jak se opakuje i v životě nás křesťanů.
Naše změny možná nejsou až tak extrémní, přesto v každé chvíli našeho života voláme k Ježíši a zveme ho buď k sobě anebo ho posíláme pryč.
Jde ale nejen o náš postoj k Ježíši, ale taky o náš vztah ke světu, k životu, k druhým lidem. Buď v nás vítězí pravda a láska anebo naopak touha po moci, bohatství, pohodlí a klídku. Buď sloužíme životu (Životu) nebo ho ničíme. Buď voláme „Hosana“ anebo „Ukřižuj“.
Život v plnosti, spolu s Kristem ukřižovaným a vzkříšeným přeje a vyprošuje

P. Ludvík Bradáč

Z Květné neděle předchozího roku v Knínicích

VELKÝ PÁTEK

Marie Mikulášková

Dříve, než zem se zachvěla
nad krutostí svých synů
a slunce tvář svou zakrylo
do mraků temných stínů,

pýcha a krutost lidská
přibily na kříž tělo Ježíšovo,
umlčet chtěla mysl nízká
jeho pravdu a svaté slovo.

Ježíš mnohému nás naučit chtěl,
kdybychom žít jej nechali.
S Boží láskou on nad námi bděl,
my slovo jeho do srdcí nepřijali.

Nechceme pravdu znát,
hlasu srdce naslouchat.
Stalo se hanbou rodu lidského,
zbavit života Syna Božského.

Ježíš učil, třeba jen krátce,
jak žít máme pospolu v čisté lásce.
Člověku o lásce sám důkaz podal,
prosíce Otce, dříve nežli skonal.

Bolestným pohledem z kříže dotkl se lidí,
pak pozvedl oči své k nebi a prosil:
„Otče, odpusť jim, neb nevědí, co činí!“
Ježíš odpouští vrahům svým, aniž je viní!

Uběhla staletí od oné chvíle,
žel, lidské to myšlení
a pojetí lásky Kristovy,
nám vzdáleno je na dlouhé míle.

Ježíš vzor nám dal, jak kříž svůj nést,
bez zloby, bez hněvu do svého cíle.
Viníkům svým, jak odpouštět
a v srdci mít jen city ušlechtilé.

Učení Kristovo přežívá věky,
je stále živější,
dnes více, než dříve,
neb lidstvo čekají přetěžké chvíle,
nechceme-li my pochopit
Kristovo poselství,
žít spolu v lásce, v míru a v přátelství.

Z obřadů Velkého pátku v knínickém kostele

VELIKONOČNÍ BOHOSLUŽBY

P. Ludvík Bradáč

Zelený čtvrtek	čtvrtek 18. 4.	17:00 19:00	Veverské Knínice Ostrovačice
Velký pátek	pátek 19. 4.	17:00 19:00	Veverské Knínice Ostrovačice
Bílá sobota **Velikonoční vigilie**	sobota 20. 4.	19:00 21:00	Ostrovačice Veverské Knínice
Boží hod velikonoční	neděle 21. 4.	7:30 9:00 10:30	Ostrovačice Říčany Veverské Knínice
Pondělí v oktávu velikonočním	pondělí 22. 4.	8:30	Ostrovačice

UKŘIŽOVANÝ POKLAD

Marie Kalová

Převzato i s obrázkem z FZ Rožeň ŘKF Brno-Řečkovice, č. 2/2018

Já poklad jsem viděla ve snu.
Rubíny a perly, i věnec zlatý, zdál se.
Bála jsem se však, že do bažiny klesnu,
jak vztáhnu ruku po té kráse.

Když jsem se ráno probudila,
mé oči zabloudily na stůl – na růženec.
Sen o pokladu zmizel a já pochopila,
že koruna z trní – byl ten zlatý věnec.

Jak rubíny se leskly kapky krve svaté,
perly, to byly slzy bolesti.
Že lidské plémě, do bažin hříchů jaké,
těžko si samo cestu proklestí.

Strašná pouť na Golgotu tak se stane
spasením lidstva. Noc změnila se v den.
Mým pokladem je kříž Tvůj, Pane,
Tvá láska – je můj diadém.

KALENDÁRIUM BOHOSLUŽEB A AKCÍ PRO LÉTO 2019

P. Ludvík Bradáč

1. sv. přijímání	5. 5.	Několik dětí v našich třech kostelích přijme poprvé sv. přijímání během nedělní mše sv.
Setkání seniorů	15. 5.	V 9 hodin na faře v Ostrovačicích se setkají starší farníci.
Farní pouť	18. 5.	Chtěli bychom letos navštívit kláštery v Nové Říši a v Kostelním Vydří a pak Dačice a Slavonice.
Noc kostelů	24. 5.	I v tomto roce se návštěvníkům, věřícím i nevěřícím, otevřou kostely a modlitebny v Brně a okolí.
Novéna k Duchu sv.	30. 5. – 8. 6.	V pátek po slavnosti Nanebevstoupení Páně začne vříč anském kostele obvyklá novéna k Duchu svatému. Každý den se bude modlitba konat v 19:30. Výjimkou je čtvrtek 6. 6., kdy začneme ihned po skončení mše sv. vŘíč anech, tedy zhruba v 18:45.
Seslání Ducha svatého	9. 6.	Tuto velikou slavnost oslavíme při nedělních bohoslužbách v obvyklou dobu.
Táborák pro děti	21. 6.	Před koncem školního roku se bude konat obvyklé setkání dětí u táboráku. Začátek je v 16 hodin.
Jáhenské a kněžské svěcení	22. 6.	Svěcení jáhnů i kněží se bude konat v brněnské katedrále v 9 hodin
Těla a Krve Páně	23. 6.	V 8 hodin bude bohoslužba slavnosti v Ostrovačicích a v 10 hodin ve Veverských Knínicích. V Říčanech bude slavnostní mše svatá o svátku Božího Těla ve čtvrtek 20. 6. v 18 hodin.
Slavnost sv. Cyrila a Metoděje, hlavních patronů Moravy	5. 7.	O svátku našich věrozvěstů bude mše sv. v Ostrovačicích v 8:30. Ve Veverských Knínicích a vŘíčanech budou mše sv. v př edvečer slavnosti 4. 7.: ve Veverských Knínicích v 17 hodin a v Říčanech v 18 hodin.
Charismatická konference	10. 7. – 14. 7.	Katolická charismatická konference se letos uskuteční opět na výstavišti v Brně.
Prázdniny na faře	21. 7. – 27. 7.	Děti, které v předchozích letech o prázdninách na faře bydlely, se již moc těší na dny strávené spolu při modlitbě, hře i poučení.
Mše sv. v lese	24. 7.	Začátek této již tradiční mše svaté na krásném místě u Helenčiny studánky bude v 17 hodin. Pro jistotu, sledujte, prosím, webové stránky farnosti.

Setkání seniorů	14. 8.	Na faře v 9 hodin se bude konat obvyklé setkání, plné poučení i povzbuzení.
Den Brna	15. 8. – 16. 8.	Den Brna se slaví okolo 15. srpna, svátku Nanebevzetí Panny Marie, která je od roku 1645 uctívána jako patronka a ochránkyně města.
Pěší pouť na Velehrad	22. 8. – 24. 8.	Jako loni se na Velehrad vypravíme pěšky z Ratíškovic. Celková pěší trasa je dlouhá zhruba 30 km. Vyvrcholením bude mše sv. na Velehradě 26. 8. v 11:30.
Pouť rodin	31. 8.	Oslava založení diecéze a XIV. diecézní pouť rodin bude probíhat v areálu kláštera ve Žďáře nad Sázavou.
Výlet na Šmelcovnu	7. 9.	Jako v předchozích letech půjdeme pěšky z Javůrku (sraz v 10 hodin) na Šmelcovnu, kde se pomodlíme v kapličce a osvěžíme v restauraci „U Čadíků“.
Dožínky	8. 9.	Při nedělních mších svatých poděkujeme Bohu za letošní úrodu.

Když slunce otevírá
bránu pro nový den
i v duši sílí víra,
že svět je ozdoben
Tvou krásou, Bože náš

Jen vstup, o Pane, vstup
a zůstaň v srdci mém,
ať v boji s každým zlem
Tvé světlo do tmy září,
ať duší mou i tváří
proniká milost tvá…….

V. Renč (zkráceno)

KRÁTKÉ OHLÉDNUTÍ ZPĚT

Kulatá výročí

Redakční rada

V období, které uplynulo od vydání posledního čísla zpravodaje, se v rámci společenství Oříku několik jeho členů dožilo krásných kulatých narozenin.

Při této příležitosti jim do dalších let přejeme všechno dobré, radost a štěstí, hodně zdraví a spokojenosti a hojnost Božího požehnání.

Dne 3. ledna se Bohumil Kvarda z Ostrovačic dožil 70 let,

7. ledna oslavila krásných 85 let paní Dagmar Ambrožová z Veverských Knínic, která celý svůj aktivní život jako učitelka zasvětila výchově dětí.

Dne 14. 1. oslavil František Kryštof z Ostrovačic 75 let svého života.

16. února se Libor Kadlček z Veverských Knínic dožil 55 let

a paní Stanislava Volavá z Říčan 25. února oslavila 50 let.

10. dubna se 60 let dožil Vladimír Rousek z Ostrovačic.

V březnu oslavili krásné výročí 55 let společného života
manželé Marie a Josef Jelínkovi z Ostrovačic.
V témže měsíci si podobně připomínali 40. výročí svého manželství
i manželé Irena a Zdeněk Zatočilovi z Popůvek.
Oběma manželským párům do dalších let přejeme Vše dobré
a hodně Božího požehnání!

Přehled svátostí a pohřbů v roce 2018

P. Ludvík Bradáč

Ostrovačice

křest	**3**	*Veronika Smekalová, Leontine Jendruščáková, Timea Petini*
svatba	**3**	*Radek Boráň a Jindřiška Borovcová, Jan Černín a Karolína Jandáková, Zeeshan Munawar a Anna Nekužová*
1. sv. přijímání	**2**	*Ondřej Sebastien Cabal, František Brázda*
pohřby	**2**	*Zdeňka Trnková, Věra Zemanová*

Říčany

křest	**6**	*Přemysl Jan Hrich, Štěpán Studený, Petr Říha, Ema Václav Janošková, Evelína Luňáková, Eleanor Elisabeth Hašková*

1. sv. přijímání	**4**	*Sebastián Jiří Montag, Klára Studená, Josef Ondráček, Miloň Němec*
pohřby	**3**	*František Novák, Ludmila Franzová, Albína Vašíčková*

Veverské Knínice

křest	**3**	*Josef Řehořík, Noel Norbert Haidinger, Jiří Šimek, Sofie Sullivan*
1. sv. přijímání	**1**	*Vojtěch Pátek*
pohřby	**6**	*Miloslav Blažek, Helena Jenešová, František Carda, František Mikša, Petr Čertek, Jitka Čiháčková*

Poslední rozloučení s panem Jaromírem Šrámkem

Jiří Koch

V sobotu 12. ledna 2019 se konalo poslední rozloučení s panem Jaromírem Šrámkem. Zemřel začátkem ledna ve věku nedožitých 80 let. Pocházel z Rudky, která patří do farnosti Domašov, zádušní mše sv. se uskutečnila v domašovském kostele. Sloužil ji rosický děkan Mons. Fr. Koutný, koncelebrovali při ní rosický farář P. J. Klíma, ostrovačický farář P. L. Bradáč a stálý jáhen Ing. M. Bareš ze Zbraslavi.

Díky svým osobnostním vlastnostem, slušnosti, pracovitosti, obětavosti a seriózností, byl pan Šrámek známý a oblíbený jak mezi svými rodáky, tak v Domašově a v Ostrovačicích, kam chodil do základní školy, ale i v ostatních okolních obcích, kde měl řadu spolužáků a dávných přátel. Nemluvě o Rosicích, kde s rodinou dlouhá léta žil a mj. se plnohodnotně účastnil života místního farního společenství.

Po roce 1989 tam úspěšně provozoval tiskárnu Gloria, v jejíž produkci se především orientoval na tisk náboženské literatury a církevních textů. Za tuto činnost byl Brněnským biskupstvím oceněn koncem roku 2017 při oslavách 240. výročí vzniku diecéze. Jako drobnost připomínám, že jsme tam dlouhá léta tiskli i tento farní zpravodaj - ve velmi dobré kvalitě, vždy v domluvených termínech a za příznivých cenových podmínek. Z vlastní zkušenosti vím, že takto pozitivně svou spolupráci s ním hodnotili vždy i ostatní zákazníci.

Děkuji Bohu, že jsem dostal příležitost se s ním pracovně i soukromě setkávat! Patřím k těm, kteří na něho budou vždy s úctou vzpomínat.

Důkazem jeho oblíbenosti mezi lidmi byl obrovský počet těch, kteří se s ním přišli rozloučit. Domašovský kostel byl zcela zaplněn, někteří museli zůstat během mše venku. Od kostela k místnímu hřbitovu, kde bylo jeho tělo k věčnému odpočinku uloženo do rodinného hrobu, se táhl nekonečný průvod smutečních hostů.

Během mše sv. se s panem Jaromírem Šrámkem v promluvě rozloučil rosický farář P. Jan Klíma. Po skončení bohoslužby pak nad jeho rakví ještě za sebe a přátele promluvil Petr Žaloudek.

Několik myšlenek z promluvy P. Jana Klímy

Když stojíme u rakve nám blízkého člověka, duch je otřesen ztrátou, a uvědomujeme si svou omezenost.

Naštěstí nás víra pobízí dívat se výš, za propast biologického zámku, abychom se neutápěli v sebelitování, abychom hleděli výš ke zdroji naděje k věčnému životu.

Život každého člověka je orámován dvěma konstantami – narozením a smrtí. Vlastně po celý život jsme konfrontováni stálým rozením a umíráním, dokonce lze říci, že celý život je jedno rození a umírání současně. Jestliže naše biologické umírání je však otevřeno Božímu přicházení a Božímu sebedarování, je to vždy spojeno s požehnáním a rozením pro věčný život: „Tak Bůh poslal svého Syna, abychom měli život věčný“ (sv. Jan).

Obraťme se nyní přímo k osobnosti našeho zemřelého bratra Jaromíra.

Především chci poděkovat Jaromíru Šrámkovi za každý projev lásky otevřené k druhému člověku. Jako farář rosické farnosti děkuji za jeho obětavou službu a živou víru pro to, co koná Pán mezi námi. Při rozhovoru s ním jsem vnímal, že farnost a církev je pro něj širší rodina (s tím se farář často nesetká).

Jeho houževnatost a nezlomný duch se projevoval nejen v profesní práci, projevil se i při rodinné těžkosti či v zdravotních problémech. V roce 2003 prodělal mozkovou mrtvici – navzdory omezení, které tato nemoc přináší, se znovu projevila jeho obrovská vůle žít, posloužit, naplnit život.

Chci poděkovat jménem farního společenství sv. Martina za podporu mnoha akcí ve farnosti, modlitbou, účastí na brigádách, živou vírou, která občerstvovala ostatní.

Když jsem ho navštěvoval poslední měsíce, vnímal již, že se jeho život pomalu završuje. Posteskl si: „To jsem si nemyslel, že život tak rychle uteče.“ Skutečně naplněný život činorodou láskou je jen okamžik před otevřenou realitou nebeských možností a bohatství, jak nám ji dává tušit evangelium. Tento okamžik otevření naplněného život před tajemstvím Boží lásky se nedá ničím nahradit.

Pan Jaromír Šrámek prožil padesát z osmdesáti let svého života ve společnosti, která nepřála duchovním hodnotám a plnému lidskému rozvoji. Neumožnila mu studovat, co ho bavilo, dokonce ztěžovala udělat maturitu. Jeho životní sílu to nezlomilo – nejprve pracoval jako pomocný dělník v tiskárně, poté se vyučil sazečem – dál rozšiřoval svou kvalifikaci a po změně režimu, když mu to dovolila nová situace, si pracně založil svou vlastní tiskárnu, kde už mohl ovlivňovat a profesionálně dotvářet to, s čím pracoval.

Tak vzniklo mnoho krásných knih: beletrie, pohádek, katechetických a liturgických materiálů, žaltářů a zpěvníků.

V souvislosti s životem a postoji pana Jaromíra Šrámka mi napadají tyto dva příměry: Panna Maria řekla Bernardetě Soubiroux „Neslibuji ti, že budeš šťastná na tomto světě, ale na onom.“ A sv. Pavel píše v 2. listě Korinťanům „Máme-li naději jen pro tento svět, jsme nejubožejší ze všech lidí.“

Stejně tak ono známé biblické „jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neodumře, zůstane samo. Odumře-li, přinese hojný užitek.“

Zakladatel charitativního hnutí Emauzy abe Piere byl jednou pozván do veřejnoprávní televize, aby něco řekl o smyslu života. Jeho vyjádřením mohu své rozloučení s bratrem Jaromírem ukončit: „Život je jen trocha času, který nám byl dán, abychom se naučili milovat, a připravili se tak na setkání s pravou Láskou“!

Rozloučení se vzácným člověkem panem Jaromírem Šrámkem

Milá paní Šrámková, milá rodino, příbuzní, milí přátelé!

Odešel od nás velký člověk. Pán Bůh si povolal do nebeské vlasti, kam se dříve nebo později chystáme všichni, vzácného muže. Člověk může být velký, významný, velectěný z různých důvodů: většinou proto, jak jsme svědky v dnešní době, že to byl třeba nějaký umělec, zpěvák, herec, vynikající sportovec nebo známý politik či podnikatel. Ale jak nám říká Písmo, Bůh nehledí na to, jakých úspěchů jsme v životě dosáhli, ale hledí na naše srdce, na naše myšlenky a skutky. Měřítko, kterým posuzuje Bůh, je diametrálně odlišné od toho, jak soudí či posuzuje svět. Každému z nás občas udělá radost, když zhlédne např. hezký film, divadelní představení či nějaký koncert, ve kterém se blýskne nějaký herec, a pak ho potká na ulici. Anebo když vyhraje český tenista, hokejista, fotbalista či jiný sportovec významnou mezinárodní soutěž. Každý z nás je kdesi v koutku srdce pyšný na to, když mu v cizině řeknou: vy pocházíte z České republiky, která dala světu Seiferta, Hrabala, Havla, Dvořáka či Smetanu. Ten pocit hrdosti je zcela jistě na místě, vždyť máme proč se radovat, že člověk z našeho

národa je tak slavný. Jako bychom ji v té chvíli prožívali i jako svou slávu… Světská sláva - polní tráva, říká se na jiném místě v Bibli. A jinde zase čteme: co platno člověku, kdyby celý svět získal, ale ztratil svou duši. Myslím, že tyto a mnohé jiné citace z knihy knih bychom my všichni, kteří jsme pana Šrámka znali, mohli na něho aplikovat. Jeho snahou bylo již za hlubokého komunismu šíření tehdy zakázaného náboženského tisku, textů mířících k vyšším metám, k poznávání Boha, šíření křesťanské literatury, po jehož odhalení hrozil nemilosrdný žalář. Když konečně komunismus padl, chtěl se věnovat tomu, co ovládal prakticky i technicky a co ve svém nitru vnímal jako boží příkaz. Navzdory mnoha rizikům, jaké s sebou podnikání nese, založil tiskárnu. Všechny své úspory vložil do pořízení budovy, zakoupení přístrojů, a protože byl přesvědčený a zapálený pro věc Boží, obdařil svou tiskárnu jménem Gloria. Jako by tím chtěl stručně parafrázovat ono staré jezuitské přísloví: vše pro větší čest a slávu Boží. Kolik jen náboženských knih, publikací, plakátů za ta léta vydal, to se snad ani nedá spočítat. Časem přibyly také zakázky pro velká vydavatelství. Všude si cenili jeho dlouholeté praxe a znalostí, a nejen to!

Měl jsem tu čest, že i mně pan Šrámek vydal několik publikací a mohl jsem jej tedy častěji navštěvovat a domlouvat s ním různé záležitosti, měl jsem také to štěstí, že jsem u něj potkával i jiné vydavatele či zaměstnance jiných firem, pro které tiskl. Pan Šrámek nade všemi vynikal v tom, že byl vždy zapálený pro užitečnou věc, pro kterou byl ochoten nastavit i dobrou (tj. příznivou) cenu, byl vždy nesmírně shovívavý, vstřícný a když bylo třeba řešit právě otázku ceny, tak jsem ho často slyšel říkat: nebojte se, nějak to uděláme, určitě se domluvíme tak, aby to bylo výhodné pro vás i pro nás. Pan Šrámek byl úžasně korektní, kompetentní profesionál, a přitom dobrák: když vycítil, že se jedná o dobrou věc, viděl v tom téměř až znamení Boží a ze své strany pro zdar věci obětoval tolik, kolik by neslevil snad žádný čistě světsky a na zisk hledící vydavatel či podnikatel vůbec. Ano, pro mne byl pan Šrámek ztělesněním přímo ideálního podnikatele. Kolik se jen dnes namluví ústy politiků, že se podmínky musí nastavit tak a tak, abychom dokázali přilákat co nejvíce investorů a podnikatelů. A když pak oni přijdou, tak hledí nejvíce na to, aby z toho byl co nejrychleji ten největší možný zisk. Podnikání ale není jen o zisku. Podnikání je také o lidskosti, o snaze dělat něco, co v nitru cítím jako své poslání, je to také o tom dělat něco pro jiné, něco, co je dobré a smysluplné, a je to také o pracovních příležitostech. Všichni víme, jak je např. v dobách nezaměstnanosti člověk vděčný za to, že může najít práci a že mnohokrát není nejdůležitější výše platu, ale to, že dostal příležitost, možnost něco dělat a že je zaměstnavatelem vnímán jako jeho partner, vážený a respektovaný člověk. Když bude mít tato republika poctivé, slušné, kompetentní a také duchovně orientované podnikatele, nemusíme se bát o budoucnost tohoto národa! Peníze jsou pro život důležité, ale do hrobu si je nikdo z nás nevezme. Tam na druhou stranu si poneseme jen svoje dobré skutky a to, jak

jsme se chovali k ostatním. Děkuji Vám, pane Šrámku, za to, jaký jste byl. Děkuji Vám za Vaše slova povzbuzení, za šanci, kterou jste dával všem, kdo chtěli s dobrým úmyslem něco u Vás vytisknout. Děkuji také Pánu Bohu, že Vás tomuto moravskému kraji kolem Rosic a Brna daroval. Byl jste jeho požehnáním. Kéž Vás nyní dobrotivý Pán Bůh přijme ve svém příbytku, o kterém Písmo praví: Ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, co Bůh připravil těm, kdo ho milují.

R.I.P.

Petr Žaloudek

K úmrtí Běly Schovancové

Zdeněk Pololáník

Běla Schovancová, ilustrátorka, malířka a básnířka se narodila 22. 11. 1945 v Brně. Emigrovala do Itálie, ale po kratším pobytu přesídlila do Paříže, kde nedávno 18. 2. náhle zemřela.

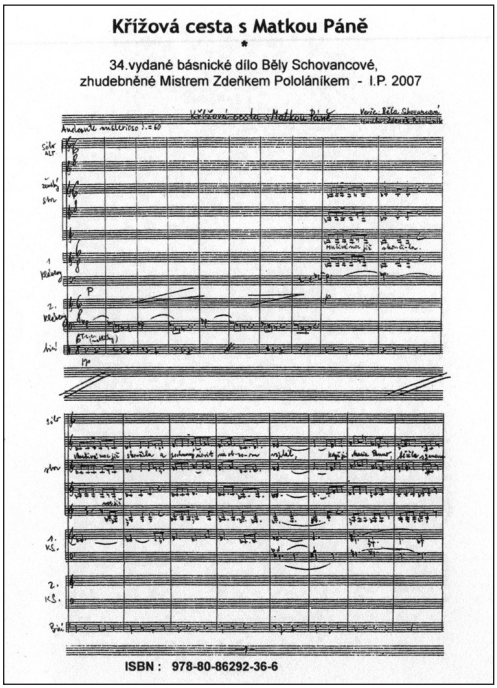

Její básnická tvorba je početná a tématy shodná s tvorbou jejího manžela akademického malíře Ladislava Schovance.

Svými básněmi oslavovala Boha, P. Marii, světce, poutní místa. Svoje místo v její tvorbě měly Vánoce, Velikonoce a příroda jako Boží dílo. Stačí uvést několik z více než 50 titulů: Vánoce v Betlémě, Tichá noc, Sněhové vločky, V zahradě Getsemanské, Křížová cesta s matkou Páně, Dvě noci na Golgotě, Jarní píseň, Panna Maria, nebeská Královna, Píseň pro Pannu krásnou, Nanebevzatou, Mořská hvězda, Archanděl Michael. Malý kalendář třetího tisíciletí, Desatero v poezii a v obrazech, Příběh pozlaceného ciboria a čtyř svatých Hostií ze země patřící Panně Marii a mnohé další.

Básnické sbírky Běly Schovancové vycházely bohatě ilustrované i u nás, ale až po pádu komunismu. Vydavatelem se stal Pavel Váňa – Vydavatelství KNIHAŘ v Praze. Ilustrátory byli její manžel Ladislav Schovanec a Jano Köhler. Svoje básně psala nejen česky, ale i francouzsky. Za

svou tvorbu obdržela řadu prestižních ocenění. Veřejného uznání se dočkala i v ČR, když se svým manželem přijela na jeho vernisáže, které se konaly v Kyjově, Praze, Brně a v Kroměříži. Také čtenáři našeho farního zpravodaje měli možnost setkat se s jejím jménem i její poezií v OŘÍKU.

O KŘESŤANSKÉ POMOCI

Výsledky sbírek v našich kostelích

P. Ludvík Bradáč

Datum	Účel	Ostrovačice	Říčany	Vev. Knínice
24.12.2018	farnost	6200	4100	4800
25.12.2018	farnost	3300	7200	4170
17.2.2019	Haléř sv. Petra	3700	4340	2300
17.3.2019	farnost	3800	2660	1900

My tři králové jdeme k vám,

štěstí, zdraví vinšujem vám …

Jiří Koch

V období svátku Tří králů proběhla i letos v našich obcích Tříkrálová sbírka. Je organizována katolickou Charitou ČR, letos v celostátním měřítku už podevatenácté. U nás nepřetržitě od roku 2006.

Malí tříkráloví koledníci putují při ní od domu k domu, zpívají známou písničku a do zapečetěných pokladniček vyprošují peněžní dary pro pomoc potřebným. Výtěžek sbírky ukazuje, že lidé u nás mají dobré srdce, důvěřují sbírce a rádi přispějí pro dobro těch, kteří se bez pomoci různých charitativních projektů neobejdou. Díky těmto finančním darům lze lépe a ve větším rozsahu pomáhat seniorům, matkám s dětmi v tísni, lidem s postižením, rodinám v tíživé situaci, sociálně vyloučeným a lidem bez domova. Menší část výnosu putuje také na charitativní projekty pro chudé v zahraničí.

Koledníci v Ostrovačicích vybrali letos od svých spoluobčanů 28.100 Kč, v Říčanech 93.131 Kč a ve Veverských Knínicích 35.055 Kč. Ve všech třech obcích představuje vybraná částka rekord v dosavadní historii!

Za tento krásný výsledek je nutno poděkovat všem přímým organizátorům a těm, kteří se na přípravě podíleli za místní samosprávu. Velké poděkování patří samotným koledníkům a jejich vedoucím, kteří jsou pro konání sbírky nepostradatelní. Upřímné poděkování patří pak hlavně a především všem lidem dobré vůle, kteří svým darem projevili takovou míru štědrosti!

Vybrané peníze ze všech obcí Rosického a Modřického děkanství se scházejí v Oblastní charitě Rajhrad. Letošní celkově vybraná částka na tomto území činí 4,431.276 Kč.

Pro úplnost: za celou republiku uvádí organizační výbor výsledek sbírky ve výši 119,184.663 Kč.

Světový den nemocných

Připomínka otce biskupa Vojěcha Cikrleho

Dne 11. února si připomínáme Světový den nemocných. Všichni dobře víme, jaké to je, když člověk ochuraví. Někdy stačí i malý zdravotní problém a rozhodí naše myšlenky a všechny plány. Oč hůř se prožívá nemoc vážná, dlouhodobá, nebo dokonce nevyléčitelná.

Trápení se zvládají lépe, když na ně nejsme sami. Člověk sám od sebe nenachází smysl utrpení, ale když nás provází Pán Ježíš, může proměnit naši nemoc dokonce v pramen radosti a záruku vzkříšení.

Bolest, nemoc a stáří jsou strašáky naší doby. Jedním z našich úkolů je přivádět nemocné k poznání, že je možné spojit lidské strádání s utrpením našeho Pána Ježíše Krista. Tím se nemocní podílejí na přemožení zla, tedy na vykoupení.

Všem nemocným prosím vyřiďte mé pozdravení a ujištění o modlitbě. Stejně tak ujišťuji i každého z vás, kteří nesete tíhu kříže nemoci a bolestí, že vás nesu ve svém srdci i v modlitbách. A děkuji vám za věrné a trpělivé snášení utrpení, za modlitby a oběti.

Ze srdce všem žehná brněnský diecézní biskup Vojtěch Cikrle

15 jednoduchých skutků lásky papeže Františka

Na podnět Ireny Buršíkové převzato z internetu

Pro postní dobu nabízí papež František 15 jednoduchých skutků lásky - jak konkrétně projevit lásku!

1) Usmívej se, křesťan je vždy radostný!
2) Děkuj (i když nemusíš)
3) Řekni druhému, že ho máš rád
4) Radostně pozdrav lidi, které potkáváš každý den
5) Vyslechni povídání druhého bez posuzování, s láskou
6) Zastav se, abys pomohl. Buď pozorný k tomu, který tě potřebuje
7) Povzbuď někoho
8) Uznej úspěchy a kvality druhého
9) Odděl to, co nepoužíváš a daruj to potřebnému
10) Pomoz někomu, aby si mohl odpočinout
11) Napomeň s láskou, nemlč ze strachu
12) Buď jemný a citlivý k těm, které máš kolem sebe
13) Ukliď nebo vyčisti nějaký nepořádek doma
14) Pomoz druhému překonat jeho potíž
15) Zatelefonuj nebo navštiv své rodiče (nebo někoho osamělého)

Lepší způsob postu

1) Posti se od negativních slov, mluv zdvořile
2) Posti se od nespokojenosti, naplň se vděčností
3) Posti se od hněvu a naplň se mírností a trpělivostí
4) Posti se od pesimismu a naplň se nadějí a optimismem
5) Posti se od starostí a naplň se důvěrou v Boha
6) Posti se od stížností a syť se prostými věcmi života
7) Přestaň živit napětí a naplň se modlitbou
8) Posti se od hořkosti a smutku a naplň srdce radostí
9) Posti se od egoismu a sobectví a naplň se soucitem k druhým

10) Posti se od neodpuštění a naplň se smířením
11) Posti se od slov a naplň se tichem, abys naslouchal druhým
… a buď si jistý, že to prospěje tobě i mnoha lidem…

CARE – významná humanitární organizace

Z dopisu, který redakci zaslala Lucie Berg, manažerka

CARE je jednou z nejvýznamnějších mezinárodních humanitárních organizací. Po celém světě zachraňuje životy a podílí se na odstraňování chudoby. V letech 1946–1950 rozdala CARE v Evropě celkem 100 milionů balíků pomoci, které putovaly i do Československa. V roce 1950 byla ale její činnost komunistickým režimem přerušena. Z toho důvodu se všeobecné povědomí o CARE v České republice vytratilo. Dodnes pomáhá těm nejzranitelnějším, zejména ženám a dětem.

Díky pobočkám v mnoha zemích je při katastrofách a v krizových situacích CARE schopna pomáhat rychle a efektivně přímo na místě. Lidem v postižených oblastech ihned distribuuje balíky s potravinovou pomocí, léky, pitnou vodu, hygienické potřeby nebo přikrývky. Po velkých katastrofách zůstává CARE na místě dlouhodobě, aby zajistila obnovu postižené oblasti.

I díky laskavým českým dárcům v roce 2018 CARE podpořila více než 56 milionů lidí v 95 zemích světa.

Jsme přesvědčeni, že čtenáři Oříku sdílejí stejné křesťanské hodnoty, které vyznává i naše organizace. Proto chceme touto krátkou upoutávkou obrátit vaši pozornost k naší činnosti. Někdy v blízkém budoucnu zašleme ke zveřejnění obsáhlejší článek o humanitární činnosti CARE. Už dopředu si dovolujeme zveřejnit náš dárcovský účet u ČSOB: 243 308 210/0300. Za vaše případné dary dopředu moc děkujeme!

CO SE DĚJE V NAŠICH FARNOSTECH A DĚKANSTVÍ

Betlémská cesta Třeští

Pavlína Kadlčková

V lednu letošního roku se uskutečnil farní zájezd do Třeště, jehož cílem byla návštěva tamních rodinných betlémů. Plně obsazeným autobusem a dvěma doprovodnými vozidly jsme se vydali na cestu. Jakmile jsme se dostali do vyšších poloh Vysočiny, obklopila nás bílá krajina. Mrzlo, až praštělo, sluníčko svítilo a o to víc bylo jiskřivého sněhu kolem.

Po příjezdu do Třeště jsme nejdříve v kostele sv. Kateřiny Sienské slavili mši svatou. Prohlédli jsme si první z mnoha betlémů, rozdělili se do čtyř skupin: rodiče s dětmi, 2x dospělí a senioři. Každá skupinka dostala přiděleného místního průvodce a mohli jsme vyrazit. Každá skupinka vyrazila svým tempem trochu jiným směrem. Bylo potře-

ba zajistit, abychom se nenahrnuli k jednotlivým domkům ve velkém shluku, protože prostory s betlémy nejsou příliš velké – respektive jsou poměrně velké, ale hlavní část zabírají právě betlémy a návštěvníci se musí přizpůsobit.

Betlémská cesta je vyvrcholením příprav a práce, kterou místní obyvatelé vkládají do svých betlémů. A od 26. prosince do 2. února pak otevírají své příbytky, aby přivítali návštěvníky z Třeště i zájezdy turistů.

Navštívili jsme asi 12 rodinných betlémů a Muzeum Vysočiny, kde bylo dalších cca 5 různých betlémů. Každý byl trochu jiný, ať už do velikosti a množství figurek, vzhledem krajiny, do které byl umístěn, mechanikou, atmosférou (někde se prohlídka betlému začínala ve tmě, někde byla doprovázena podmanivým zvukovým záznamem recitovaným Felixem le Breux, jinde podmanivým zpěvem koled v podání „oříkovských“ farníků ☺). Vyslechli jsme historie betlémů, údaje o roku vzniku poslední doplněné figurky, informace o tom, odkud je přivezen mech, který je do betlému instalován. Bylo toho mnoho, ale ve všech domech byla z výkladu majitelů cítit hrdost na ten jejich betlém, a láska, se kterou instalují a vystavují své rodinné poklady. A nás, návštěvníky, přecházel zrak a údiv nad tou krásou, nápady a umem místních obyvatel. Díky betlémům, zpěvu koled a krásnému zimnímu dni panovala téměř vánoční nálada.

Trošku „uondaní“, ale nadmíru spokojení jsme se odpoledne sešli u autobusu, sdělovali si navzájem dojmy, kde všude kdo byl a co se mu nejvíce líbilo. A pak už zbývalo jen se rozloučit s milými průvodci, poděkovat jim, a vydat se opět na cestu dolů z Vysočiny do naší rodné Boskovické brázdy. A těšit se, že zase někdy příště se do Třeště za betlémy vypravíme.

Ohlédnutí za přednáškou Marka Orko Váchy

Josef Mokren

V Říčanech se 20. ledna konala přednáška otce Marka Orko Váchy s názvem Chuť žít. Byl jsem mile překvapen, že sál v kulturním domě se zcela zaplnil.

Marek Vácha se zmínil např. o slepém žebrákovi. Slepý volá na Ježíše: „Smiluj se nade mnou". Ježíš zastavuje a ptá se, co chce. „Prosím, chci vidět". Kdyby se slepý neozval, Ježíš by prošel a nic by se nestalo.

Další myšlenky:

– O samařské ženě – hlasatelkou evangelia se stává ta nejposlednější
– Duchovní život teď anebo nikdy – pojď se mnou teď anebo nikdy
– Protikladem svatosti je průměr, nikoliv zlo
– Největší hřivnou, kterou jste dostali, je čas – nestihneme přečíst všechny hodnotné knihy, je třeba si umět vybrat. Neměli bychom ztrácet čas např. počítačovými hrami, posíláním zpráv na FB
– O vědě a umění – duchovní život je víc umění než věda
– O hříchu – nevyužití darů, které jsem dostal
– Buďte svatí, neboť já jsem svatý

Přednáška byla velmi zajímavá. Marek Vácha zmínil i další myšlenky. Já jsem vybral ty, které mě osobně oslovily nejvíce. Znovu jsem si uvědomil, jak nebezpečné pro naše spasení mohou být kompromisy ve věcech víry. Buď věřím nebo nevěřím. Něco mezi tím je špatně. To je např. ten průměr, který Marek Vácha zmínil ve smyslu protikladu svatosti. Uvědomil jsem si, že Ježíš také řekl: „Já jsem pravda". Pro mě z toho vyplývá, že lhaní je stejně špatné, jako „mlžení" a říkání polopravd. Vzorem našeho chování by měl být Ježíš. Já jsem slabý a často uhýbám z cesty, která vede k němu. Ale přesto bych se mu chtěl co nejvíce přiblížit. Děkuji Markovi Váchovi, že se mnou trošku zatřepal a znovu mě ukázal směr, kterým bych měl jít. Věřím, že přednáška oslovila i další lidi, kteří byli v sále přítomni.

Prázdniny na faře 2019

Irena Buršíková

Letos se uskuteční již 9. ročník dětského tábora
Prázdniny na faře v Ostrovačicích pro věřící kluky a holky od 5 do 14 let.
Termín: od neděle 21. 7. 2019 do soboty 28. 7. 2019.
Více informací (přihláška, seznam věcí) na webových stránkách www.orik.cz

CO SE DĚJE V DIECÉZI A VE SVĚTĚ

Současný brněnský biskup Vojtěch Cikrle

je nejdéle sloužícím biskupem brněnské diecéze od jejího založení v roce 1777
Zpracováno na základě textů na webu Brněnského biskupství

Současný brněnský diecézní biskup Vojtěch Cikrle byl jmenován třináctým diecézním biskupem 14. února 1990 papežem Janem Pavlem II. ve svých čtyřiceti třech letech. Biskupské svěcení přijal v katedrále sv. Petra a Pavla 31. března 1990.

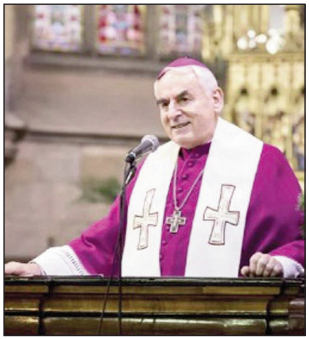

V těchto dnech se tak stává nejdéle sloužícím sídelním biskupem v dějinách brněnské diecéze od jejího založení v roce 1777. Na druhém místě je v tomto smyslu šestý brněnský diecézní biskup Jan Antonín hrabě Schaffgotsche, který vedl diecézi dvacet osm let, a to v letech 1842-1870. Biskup Karel Skoupý stál v čele diecéze dvacet šest let a čtvrtým byl co do délky episkopátu František Saleský Bauer, a to dvaadvacet let.

Co se týká věku, nejmladším při svém biskupském svěcení byl biskup Huyn, měl třicet šest let. Nejstarším byl z tohoto hlediska biskup Josef Kupka, biskupem se stal ve svých šedesáti devíti letech.

Nový generální vikář brněnské diecéze

Brněnský diecézní biskup Vojtěch Cikrle jmenoval nového (od roku 1990 v pořadí třetího) generálního vikáře brněnské diecéze. Stal se jím pomocný biskup Pavel Konzbul. Do tohoto úřadu byl slavnostně uveden v pondělí 4. února 2019. Při této příležitosti jsme otci biskupovi Pavlovi položili pár otázek:

Před třemi lety jste se stal biskupem, nyní přijímáte novou významnou roli v životě církve. Jak se liší Vaše pocity tehdy a nyní?

Podstatně. Je totiž nejen teologicky, ale i pocitově něco jiného přijmout biskupské svěcení a získat tak plnost svátosti kněžství, nebo dostat více práce a odpovědnosti. To první se týká spirituality a to druhé praktického úkolu v diecézi. Na druhou stranu ale obě skutečnosti většinou kráčí ruku v ruce. Když se Ježíš ptá Petra, zda ho miluje, a on souhlasně odpoví, tak vždy dostane nějaký úkol, nějakou práci. A tak asi ne náhodou se v Direktoriu pro pastýřskou službu biskupů píše, že pomocný biskup je zpravidla jmenován generálním vikářem nebo alespoň vikářem biskupským.

Co pro Vás znamená služba generálního vikáře brněnské diecéze?

Brněnskou diecézi mám rád a jsem zde doma. Proto bych chtěl, aby pro ni byla moje role generálního vikáře skutečnou službou. Bude to znít možná lacině, ale rád

bych parafrázoval jeden reklamní slogan slovy: „Spokojený farář, náš cíl.“ Spokojenost je totiž nakažlivá a přenosná, takže pokud je spokojený farář, tak je šance, aby byli spokojení i jeho farníci. Právě k tomu bych v této službě rád přispěl, a proto prosím i o modlitbu.

Jaké první konkrétní úkoly či kroky jste si stanovil?
Jsou to tři kroky. Nejprve bych se rád více seznámil s děkanáty diecéze, které ještě detailně neznám. Dále bych rád inicioval pastorační zmapování farností tak, aby byl jasnější obraz o jejich situaci a potřebách do budoucna a podle toho bylo možno učinit vhodné kroky. Do třetice bych se rád aktivně připojil k iniciativám otce biskupa Vojtěcha a podporoval pravidelné formy modliteb za naši diecézi.

Jste známý svým smyslem pro humor a často citujete svého oblíbeného spisovatele G. K. Chestertona. Napadá Vás i nyní nějaký jeho vhodný citát?
„Jestliže nás humor nepřiměje, abychom se pozastavili nad svou hloupostí, nekoná svou práci.“

Děkuji za rozhovor a přeji hojnost všech Božích darů pro Vaše nové poslání.

Martina Jandlová

Jeden den v Kalaupapě…

Peter Žaloudek, 2.února 2019, psáno v Kalaupapě

Téměř celý dnešní den jsem vyplnil procházkami po Kalaupapě a jejím okolí a nepotkal při tom jediného člověka. Jaký nepředstavitelný kontrast oproti jiným havajským ostrovům, které nejenomže navštěvují davy cizinců, ale všeobecně tam pulzuje pestrý a rušný život.

Za tu dobu, co do Kalaupapy jezdím (poprvé v roce 1997) zde zemřelo již mnoho lidí. Počet malomocných, kteří dosud žijí, se drasticky zredukoval na devět osob, ale jenom tři z nich se dokážou samostatně pohybovat.

Největší část obyvatelstva, asi 40 lidí, tvoří pracovníci amerického národního parku (Kalaupapa national parkservice), dalších čtyřicet jsou pomocní dělníci, kteří zde kosí trávu, provádějí údržbu a opravy, a také tu žije šest zdravotních sester (stálého lékaře zde nemají, ten přilétá jednou týdně z Honolulu). Dohromady tu tedy bydlí kolem stovky lidí.

Dnes je sobota, pracovníci národního parku i dělníci mají volno, celý den prší a je zde téměř liduprázdno. Navlékl jsem si pršiplášť a vydal se na procházku. Kamkoliv se

na tomto místě pohnete, slyšíte neustálý hluk, někdy menší, jindy větší, ale zato bez přestávky. Vyvolává jej neustálé vlnobití a také docela silné šumění především jehličnatých stromů ("iron wood"), typických pro oblast vlhkého subtropického pásma ostrovů v Tichém oceánu. Pro mě, Středoevropana, je to zvláštní konstatování.

V našich městech slyšíme neustálý ruch aut a tramvají, zatímco ve vesnicích panuje relativní klid až ticho. Na šumot valících se vln jsme zvyklí, když se vydáme na dovolenou někam k moři. Když se ale od pobřeží přesuneme do vnitrozemí, zvuky vln mizí. V Kalaupapě slyšíte vody mocného Pacifiku kamkoliv se pohnete, ve dne i v noci. A také vítr nepřetržitě hrající na strunách stromu, jako když usilovný kytarista proplétá prsty strunami své kytary. Je to prazvláštní koncert, na který si musíte zvyknout. Každý malomocný, který sem byl poslán odněkud z jiného ostrova, se musel naučit s tímto neustávajícím zvukem žít.

Jdu asi dva kilometry podél moře směrem ke špici tohoto poloostrova a míjím tisíce hrobů. Tráva, která je v tuto dobu hodně vysoká, se vlní větrem jako lány obilí u nás doma. Mnohé hroby se pod vysokou trávou úplně ztrácejí. Za hroby je řada stromů, většinou palem a jehličnanů, za nimi už jen oceán.

Znovu se zastavuji a hledím na tu úžasnou, nepředstavitelnou kulisu. Nechávám se pronikat hlukem vln a větru i neuvěřitelně zajímavým a krásným spektáklem. Jako bych ani nebyl na hřbitově, ale na nějakém zvláštním, mimořádném místě. Na mysl mi mimoděk vytanou Ježíšova slova, že semeno musí nejprve padnout do země a odumřít, aby pak mohlo přinést úrodu.

Také malomocní lidé na Molokai padli do země. Země laskavě přikryla jejich bolavá těla, odstranila rány, ukončila jejich utrpení. Stejná země, která je nejprve přijala za vlastní, když se ocitli v krutém vyhnanství násilně odtržení od svých nejmilejších, jim na sklonku života poskytla úlevu a učinila jejich bolestem definitivní konec. Žár slunce, voda, jakož i na minerály a lávu bohatá havajská země pak učinily ze zbytků jejich těl nádhernou havajskou krajinu, plnou vegetace a života.

A nejenom to: očima vidíme, ušima slyšíme, nosem cítíme krásu zdejší přírody, ale naše srdce a náš duch za tím vším vnímá ještě cosi víc. Je to něco, co zná každý, když přijde na nějaké místo, které dosud neznal, a okamžitě se tam cítí dobře.

Je zcela lhostejné, věříme-li v posmrtný život, v reinkarnaci, anebo jsme ateisté. Všichni, pokud nemáme otupené srdce a mysl, víme, že kolem nás je dobrá energie, která se neztrácí, která je věčná. Můžeme ji nazývat Bůh nebo energie…

Jak často třeba slýcháme, že duch našich rodičů, předků, přátel a jiných lidí stále žije, i když již zemřeli. Duch, ta energie všech těch, kteří zde v Kalaupapě žili ve vyhnanství, protože byli malomocní, ale i duch všech evropských misionářů, kteří sem přicházeli těmto vyhnancům s láskou sloužit, to těsto bolesti, utrpení a izolace promísené s těstem obětavosti, služby a lásky přetvořilo tento kousek země v cosi nového, téměř zázračného.

Z každého malého drobečku této země vyzařuje zvláštní, životodárná síla. Od nepaměti putovali lidé na posvátná místa, poutní místa, místa zjevení. Od nepaměti si na těchto místech lidé vyprošovali hlavně zdraví, mír v duši a shodu mezi nejbližšími. Kalaupapa je místem, ze kterého čerpám energii já.

ZÁŽITKY A PROŽITKY

Jako bychom dnes umřít měli

Zdena Nejezchlebová

V říjnu loňského roku jsem putovala s domašovskou farností do Číhoště a na Želiv. Navštívili jsme tato dvě významná místa spojená s komunistickým útlakem.

V Číhošti působil v roce 1949 farář Josef Toufar. Komunistická propaganda využila tvrzení několika farníků, kteří viděli nenadálé pohyby oltářního kříže. Byl vykonstruován proces, ve kterém měl být farář Toufar odsouzen za to, že úmyslně manipuloval s křížem. K procesu nedošlo, protože byl P. Josef Toufar ve vězení ubit k smrti. Tento příběh nazvaný „Číhošťský zázrak" je víceméně podivný. P. Josef Toufar v těch osudných dnech mluvil v kostele o smrti a údajně pronesl větu: „Žijme tak, jako bychom dnes umřít měli…" Farníci, kteří pohybující se kříž viděli, byli přesvědčeni, že se nespletli. P. Toufar byl povahy upřímné, a komunisté do té doby neměli ani potuchy, co se v Číhošti děje. Tak nějak zapomínáme na Boží působení, které upozorňuje dopředu, co se má stát.

Prohlídka kostela s výkladem byla velmi zajímavá. Po ní sloužil mši svatou v číhošťském kostele domašovský pan farář Jiří Hének spolu s místním knězem.

Želiv, foto z webových stránek, autor Pavel Vlach

Poté jsme se přesunuli na Želiv, který leží nedaleko. Želiv je nejen poutní místo s klášterem premonstrátů, ale i smutně známé místo internace více než 400 kněží a řeholníků z celé republiky. Samotní premonstráti byli vyhnáni a mohli se vrátit až po roce 1989. Prohlédli jsme si krásný kostel s přilehlými ambity kláštera a s velmi zajímavým výkladem paní průvodkyně, pooběd vali jsme v místní restauraci a někteří z nás zakoupili pivo, které se vaří v místním klášterním pivovaru. Areál kláštera v krásném údolí, kterému se říká Šťastné, zve všechny poutníky i prosté turisty k návštěvě a prohlídce, dá se zde i ubytovat.

Na tuto pouť velmi ráda vzpomínám, byla zajímavá, poučná, dobře zorganizovaná, a provázeli mě příjemní farníci z domašovské farnosti.

Po převzetí znamení popelce

Jaroslav Ďásek

Přijal jsem tělo, vím, kde moje duše přebývá.
Jednou vše vrátím zpět, nic jiného mi nezbývá.
Než rozplynu se navždy v zemské náruči.
Však do té doby, kdo mě lásce naučí?

Přijal jsem krev, vím, kde je moje vina.
Mám svůj díl na těle a krvi syna.
Jednou snad dojdu spásy v jeho náruči.
Však do té doby, kdo odpouštět mě naučí?

To ticho, když svítá, hvězdy mlčí a země mluví.
Duch svatý

PŘEČETLI JSME ZA VÁS

Vyhlášení roku sv. Anežky prof. Petrem Piťhou

Kázání v den narození sv. Anežky Přemyslovny, kostel svatého Františka Rytířského řádu Křižovníků s červenou hvězdou, 21. 1. 2019
Liturgické texty: 1. čtení: Gal 2, 19-21, Žalm 128, 1-2, 3, 4-5, Evangelium Mt 10, 16-20
K otištění doporučil Mons. Jan Peňáz

Vaše Milosti, otče velmistře, bratři a sestry,

otevíráme Rok sv. Anežky České. Co znamená otevření roku? Znamená to, že stojíme na prahu prostoru možností a výzev. Prostoru, z něhož může vystoupit cokoli. Něco z toho známe, něco lze předpokládat, něco lze tušit. Nicméně můžeme být zcela zaskočeni, takřka vstoupit do nachystané pasti. Nebývá dobré mudrovat o tom, co nevíme. Je však třeba dobře zvážit, co víme.

Jde o pamětní rok, kterým bude procházet společnost nevraživě rozdělená a rozdrobená. Spolu s ní je politicky, ale i věroučně povážlivě rozdělena církev. Jsou a budou dál vedeny nevěcné debaty zvyšující názorový zmatek. Zájem o tyto debaty bude nás odvádět od všech možných problémů, které budou narůstat úměrně času, na nějž budou odkládány. Dál se budeme topit v řečech zbytečných a planých.

Bezesporně hlavním letošním výročím je třicet let od Sametové revoluce úzce kauzálně spjaté s kanonizací sv. Anežky Přemyslovny. Není to však výročí jediné. Stojí zde 17. listopad roku 1939 a 15. březen téhož roku. Jejich souvislost je jasná a dobře známá. Méně si už uvědomujeme rok 1919, kdy se právě vzniklá republika musela na východě bránit, aby se k nám nepřelila komunistická revoluce, a byl i jinde dál veden zápas o charakter nového státu a pojetí demokracie. Našli bychom mnoho dalších výročí, ale pro tuto chvíli je třeba vzít do úvahy na samém horizontu času stojící výročí sv. Cyrila a ještě doznívající výročí Jana Palacha. Právě toto výročí je klíčem otevírajícím letošní anežský rok.

Palachův oheň a pochodně od něho zapálené byl normalizační silou uhašen. Podařilo se to možno říct dokonale, ale přeci jen ne úplně a stačila malá nedbalost režimu a oheň se opět vznítil. Palachův týden v roce 1989 předznamenal závěr toho roku. Když se podíváme na linii uvedených výročí, zjistíme, že jde o linii zápasu o svobodu, a to o svobodu člověka, která byla a je ohrožována i drcena různě tvarovanými a zbarvenými skupinami nositelů a konatelů zla, útočícími pokaždé nějak jinak. Vždy znovu však útočí na mysl a srdce člověka. Není obtížné dojít k závěru, že tento zápas vítězným způsobem rozhodl Ježíš Kristus.

Když uvažuji o letošních oslavách Jana Palacha, jeví se mi, že společnost jako celek si přestává uvědomovat, co ta svoboda doopravdy je. Velké množství lidí, zvlášť silně se to projevuje mezi mladými, se cítí zcela svobodnými. Každý si může dělat, co chce, úplně všechno. Svoboda je tedy neomezená. Přitom se stáváme dokonale nesvobodnými. Jsme poutáni všemi možnými systémy, lidé se nepříčetně bojí o svou kariéru, místo, jednou pracovní, jednou u koryta. Svíjí se, jako by seděli na porouchaném elektrickém křesle. Pochopitelně, protože je těžké zmizet v netečném davu a nemít žádnou odpovědnost a současně vynikat na vůdčí pozici.

Mluvím o tom z velmi prostého důvodu. Chceme-li být svobodnými, musíme přijmout svou odpovědnost za vlastní jednání a za druhé lidi a tuto svobodu hájit. Milovat neznamená souložit kde s kým, přirozeně nebo perverzně a za každou cenu zamezit zrození. Milovat znamená ochotně pomáhat, být připraven přinášet oběti a nepřehlédnout potřebného. To se bezesporu nejlépe učíme v rodině. Ona se tak odjakživa jmenuje, neboť je to svazek, kde se lidé rodí. Jakékoli přívlastky, *přirozená, tradiční, moderní, jednopohlavní, vícepohlavní, po telefonu,* jsou nesmysly.

Co k tomu všemu říká Písmo? O svobodě získané obětí vlastního egoismu nás v několika větách poučil apoštol Pavel. V žalmu je popsána odměna za spravedlivý život, kterou je rodina. V Evangeliu k nám promlouvá sám Kristus o tom, co čeká

hlasatele Evangelia. To jsme i my všichni. Nic příjemného to není, jak většina z nás už v nějaké síle pocítila. Zároveň nám však slibuje, že si nemáme dělat starosti s tím, co budeme říkat. Duch sv., tj. Láska a Pravda Boží, bude mluvit za nás. Konec konců můžeme pak i mlčet. Ale to až poté, co jsme naplnili svou povinnost hlasatelů. Víme, že na jiném místě Kristus říká, že kdo se zastane jeho, toho se zastane on.

Pozoruji, že se někteří posluchači začínají vrtět, protože jsem ještě pořádně nepromluvil o sv. Anežce. Neřeknu toho mnoho. Každý, ať jedinec či národ, potřebuje vzory. Anežka Přemyslovna je zářivým vzorem pro dnešní situaci. Postarala se o mír v zemi rozdělené a znesvářené až k občanské válce. Byla mocnými pouty spojena se členy své rodiny, i když vstoupila do kláštera. Miluje a chrání naši zem a národ. Ukazuje nám, co máme dělat, a zcela konkrétně cítíme její ochranu. Ukazuje nám také důležitou věc, kterou opomíjíme a kterou, přiznávám, jsem si uvědomil teprve před pár dny. Nebyla ve svém zápase o smír v zemi a v poukazu na sílu rodiny sama. Je to až s podivem, že své prosby v dnes tak těžké obraně rodiny obracíme na ni a na jiné světce, a neopřeme se o Anežčinu současnici sv. Zdislavu, která je naší nejpovolanější patronkou rodin v nebeském království, k němuž se klopýtavě blížíme a toužíme do něho vstoupit. Kéž se tato naše touha naplní.

Mudrování k poctě Arne Linky

u příležitosti jeho nedožitých osmdesátin

Jaroslav Tuček, 1. 3. 2018 Brno-Komín

Arne Linka byl hvězdou společných hodin studentů hudebních a dramatických oborů Janáčkovy akademie múzických umění na počátku šedesátých let minulého století. O přestávkách usedal za koncertní křídlo klavíru a bavil ty, kteří neměli chuť na svačinu, klavírními improvizacemi.

Často docházel do Marty a doprovázel naše ročníková vystoupení. Byl nemluvný, zdrženlivý. Ale jen do okamžiku, než rozezněl klaviaturou černé pianino. Oči se mu rozzářily. Prsty mu kmitaly po klapkách, vysvětloval, usmíval se a dělal si legraci. Jednou hrál na tuze rozladěný klavír. Chvíli byl upřímně zděšený, poté však začal improvizovat valčík...

Když dohrál, pravil: Kdyby někdo zaručil, že dokáže takto naladit jedno koncertní křídlo, napsal bych koncert pro orchestr a rozladěný klavír h-moll.

Léta studentská skončila, život nás rozsadil. Ve vzácných chvilkách jsme se setkávali na brněnském zlatém kříži - na České. Arne nosíval tašku. *Mám tam notové papíry, abych mohl zapsat to, co mě napadne,* říkával. V televizi vedl hodinky hudební terapie. Pro film o Janáčkovi - vymyslel a nahrál Mistrovu klavírní improvizaci. Měl vystoupení s Bolkem Polívkou - a najednou jsem držel v ruce parte...

Doc. PhDr. Arne Linka, CSc. - pianista, skladatel, improvizátor, muzikolog, pedagog a muzikoterapeut zemřel.

V Bystrci, na chodníku před supermarketem upadl. V aktovce měl notový záznam

Podzimní svity s citací lidové písně - *Aby nám Pánbůh zdraví dal, hříchy odpustil, nebe dal...*

Klub Moravských skladatelů uspořádal k nedožitým osmdesátým narozeninám komorní koncert z jeho skladeb - *Pocta Arne Linkovi.*

Byla krutá zima, Koncertní sál Konzervatoře byl temperován a zaplněn pamětníky, muzikology, pedagogy a studenty.

Uvítal mě skladatel Zdeněk Pololáník a jeho paní Jarmila, sestra Arne Linky...

Za obrovité koncertní křídlo usedl mladinký klavírista Jan Sehnal. Jeho hbité prsty klinkaly notičky sametové skladbičky *Neviditelné obrázky z dětství.*

S prvními tóny se mi vybavila tvář vlasatého studenta. Arne hrál a mluvil: To je taková drobnost... Slepičky na dvorku zobou zrní a maminka zpívá, aby uspala mé sny...

Odpověděl jsem – trochu v tom slyším Bohuslava Martinů...

Arne řekl: Doma je doma. Na Vysočině i na Hané...

Následující Variace na Svatováclavské téma mi připomenuly autorovu skrývanou zbožnost.

Pokřižoval se, než začal hrát. Uviděl mě a poznamenal. *Klávesy jsou zaprášené, až jsem se lekl....*

Stráž u klavíru se vystřídala. Karel Košárek hrál Blues.

Jednou v kavárně se Arne ptá: Máte tu pěkný kus klavíru, mohu jej ozkoušet?

Ale to už zpívá Veronika Zaplatilová Linkovo velebné Ave Maria.

V temné Martě mi Arne položil otázku: Ty asi budeš bezbožník, viď? Odpověděl jsem otázkou: *To se pozná?*

Dá se to vycítit..., řekl Arne.

Karel Košárek hraje Sonatinu pro klavír č. 1, jemnou i bouřlivou skladbu, úhozy čistými a bravurními.

Arne týral klavír na učebně. Rozvíjel téma melodického nápadu do figur fugy... Zamyslel se a perem drápal cosi na papír. Nesmyslně jsem se zeptal: *Co je na komponování nejtěžší?*

Odfrkl: Tohle zapisování do not...

Legendární trombonista kapely Gustava Broma, hudební aranžér Mojmír Bártek, rozšafně vyprávěl o měsících společného „vojančení" s Arne Linkou. Potom za klavírního doprovodu Ivy Bartošové vyloudil z pozounu komicky znějící *Danzu ze Suity F-dur.*

Ve druhé části programu zazněly autorem zaznamenané hanácké písně v provedení Ženského pěveckého sboru Gloria Brunensis, za řízení sbormistryně Natálie Chirilenco.

Broukal jsem si s dámami - *Tovačov, Tovačov, Tovačovský hatě, nemohu má milá, zapomenout na tě....* Ale také - *Ty si Janko hlópé....* Pak se dostalo i na Druhou řadu Hanáckých písní, upravených do čtyřhlasů. Ke sborovému tělesu žen se připojil Královopolský chrámový sbor a chvíle se staly velebením věčnosti.

Byl to krásný večer. Důstojná připomínka dobrého člověka, který svůj život zasvětil hudbě.

Vyšel jsem do zimy. Mrzlo, až se mi úžil dech.

V teple domova jsem si vzpomněl, jak mi usměvavý Arne udělal ve stařičké Martě radost. Hymnu mé dědiny, Za starú Breclavú, převedl do podoby vojenského pochodu Wolfganga Amadea Mozarta.

Arne Linka se narodil 6. 2. 1938 ve Zborovicích, okres Kroměříž. Zemřel 6. 3. 1999 v Brně.

Oskenováno z: Jaroslav Tuček, 33 mudrování a jedna povídačka navrch, Brno 2018, str. 69

Pastýřský list arcibiskupa Graubnera pro postní dobu 2019

Převzato z časopisu MONITORč. 6 z 24. 3. 2019, kráceno

Drazí bratři a sestry,

Milost našeho Pána Ježíše Krista ať je s vámi se všemi! Na začátku postní doby, v níž se máme pokusit o nápravu k lepšímu, si připomeňme, že Pán Ježíš nezaložil jednotlivé křesťany, ale církev jako společenství. To je důležité si uvědomit v době, kdy zakoušíme v církvi krizi charakterizovanou nejen úbytkem věřících v řadě kostelů, vymíráním národů s křesťanskou kulturou, či morálními skandály. Současní papežové nám to často připomínají. Papež Benedikt řekl: "Bůh si nepřál posvětit a spasit lidi jednotlivě, s vyloučením jakéhokoliv vzájemného vztahu, nýbrž chtěl z nich vytvořit lid, který by ho vpravdě uznával a věrně mu sloužil."

Nebo papež František: "V dějinách spásy zachránil Bůh lid. Bez příslušnosti k lidu neexistuje úplná identita. Nikdo se proto nespasí sám jako oddělený jedinec. Bůh nás k sobě přitahuje s ohledem na celkový rámec vztahů, které se utvářejí ve společnosti lidí: Bůh chce vstoupit do společenské dynamiky, do dynamiky lidu."

Kostel, který je místem, z něhož vychází obnova života

To jsem si uvědomil při listopadové návštěvě Iráku, kde jsem se uprostřed poválečného utrpení setkal s živým společenstvím křesťanů. Když uvažují o navrácení z utečeneckých táborů do svých domovů, mají jedinou otázku: Funguje tam kostel? Pokud ne, tak se nestěhují. Viděl jsem kostel velmi poškozený, ale denně se v něm už slavila mše svatá a dle svědectví kněze byl vždy plný. Ten kostel je místem, z něhož vychází obnova života celého města. Bylo to vidět i večer na ulici. Nikdo se neuzavírá, všichni jsou večer společně venku. Proto si taky věří, vzájemně se povzbuzují a pomáhají si. Po staletí žijí tito křesťané v muslimském moři, ale ne rozptýlení, nýbrž ve společenstvích křesťanských obcí či městských čtvrtích.

V Evropě se zdůrazňuje více osobní svoboda než společenství, promíchání kultur i náboženství. Ve městech se necítí potřeba patřit do nějaké farnosti, protože svobodný občan si zajde pokaždé do jiného kostela, jak se mu to hodí. Myslí si, že společen-

ství nepotřebuje, a pak se diví, že trpí samotou a dětem už víru předat nedovede. Vidíme, jak u nás věřících ubývá, jak církev v Evropě vymírá a křesťanská kultura se vytrácí, protože jednotliví křesťané bez živého společenství církve se nakonec přizpůsobí nevěřícímu prostředí. Někteří Evropané dokonce chtějí humanitární pomoc podmiňovat přijetím demokracie a sekularizace. Jako bychom zapomněli na evropské zkušenosti.

Knínické ženy v lidových krojích přinášejí dožínkový věnec jako poděkování Bohu za celoroční úrodu

Oživit farní rodinu

Křesťané v Asii nám to potvrzují svou zkušeností z historie i současnosti. Kéž bychom našli tolik pokory, abychom jejich zkušenost nejen respektovali při nabízení pomoci, ale také se od nich i poučili. Kéž tuto moudrost najdou rodiče, kteří posílají své děti do světa, a pomohou jim najít křesťanské společenství. Kéž tuto moudrost najdou mladí lidé, kteří se chtějí kvůli studiu či práci usadit v jiném prostředí. Kéž ji najdou křesťané ve městech a pevně se zapojí do farního společenství, které si vyberou. Farnost však neslaví jen bohoslužby, ale také se sděluje, pomáhá si, žije spolu, takže se v ní nikdo necítí ztracený či opuštěný. Místní církev je rodina spojená láskou Ducha Svatého. V ní mají místo všichni, kteří otevřou svá srdce Boží lásce a nechtějí jen brát, ale i dávat. Jen tak může být farnost tajemným tělem Kristovým, viditelným a působivým znamením Boží přítomnosti ve světě. Jen uprostřed takového společenství se mohou lidé včetně nevěřících setkávat s živým Kristem a být jím osloveni. Jen v takovém prostředí mohou dozrávat opravdoví křesťané, kteří se nebojí jinakosti druhých a umějí s nimi žít, aniž by ztratili svou identitu.

Postní doba je vhodným časem pro potřebné změny. Hledejme upřímně, třeba i v modlitbě a postu, co od nás Pán žádá, abychom přispěli k oživení církve u nás. Najděme cestu do konkrétního společenství farnosti a v duchu služby se aktivně zapojme do jeho života, bez ohledu na věk. Mějme otevřené oči, abychom viděli, kdo kolem nás potřebuje nějakou pomoc, či jen čas k naslouchání. Nabídněme spolupráci kněžím a členům farních rad, kteří jsou zástupci farníků, abychom na cestě k Velikonocům společně udělali krok k oživení farní rodiny. Jen živé společenství obstojí a taky poroste. Jen živé společenství bude mít naději na svého kněze. Záleží na každém z nás, drazí přátelé. Neváhejme, Velikonoce budou brzy.

K obrácení, které přispěje k oživení církve, každému z vás ze srdce žehná
Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký a metropolita moravský

Pozvání na Misijní den 2019 v Rousínově

Jana Zehnalová, ředitelka Papežských misijních děl v brněnské diecézi

V roce, kdy budeme slavit Mimořádný misijní měsíc říjen vyhlášený papežem Františkem, srdečně Vás zveme na **Misijní den 2019 v Rousínově**, který pořádá Římskokatolická farnost Rousínov ve spolupráci s Papežskými misijními díly **v sobotu 18. května 2019**.

Těšíme se na setkání s malými i velkými, rodinami i misijními klubky, ministranty, scholami i farníky – všemi, kteří chtějí pomoci šířit radost Božího království od svých nejbližších až na konec světa a není jim proto lhostejná otázka misijního působení církve.

Seznámíte se s činností Papežských misijních děl a můžete dostat odpovědi na své otázky ohledně projektů, které s námi podporujete ve světě.

Misijní den začíná v **9 hodin** u kostela sv. Václava v Rousínově – Rousínovci, kde získáte první pokyny k úspěšnému prožití dne, který zakončíme v **15:30** po závěrečném požehnání.

Od **10 hodin** budeme slavit misijní mši svatou společně s otcem biskupem Vojtěchem Cikrlem.

V dalším programu se můžete těšit na:

- **besedu** s manželi Čechovými, kteří nechali část svého srdce na misiích v Ekvádoru
- **hry a tvoření** při putování po kontinentech celého světa
- pohádkové **divadlo**
- společné **sdílení**, odpočívání a **oběd**
- navazování nových přátelství se stejně zaměřenými lidmi
- a možná i něco navíc…

Během celého dne bude připraven **Misijní jarmark**, na který můžete přivézt své výrobky, **podpořit projekty PMD** a inspirovat druhé. Vybrat si budete moci i z misijních materiálů Papežských misijních děl.

Těšíme se na Vás!

HUMOR ZA KOSTELEM

Autentické výroky dětí

Brněnskému Diecéznímu katechetickému centru je zaslali učitelé náboženství.
Převzato z Katolického týdeníku č. 1 z 28. 12. 2010.

Katechetka s dětmi probírá Boží vlastnosti. Jeden chlapec se hlásí o překot, ale nemůže si vzpomenout na slovo „věčný". Proto vyhrkne: „Bůh je trvanlivý".

„Děti, jaké známe Boží vlastnosti?" Chvíle ticha. „Když Bůh všechno může, jak mu říkáme?" „Je všemohoucí!" „A když všechno ví?" „Vševědoucí!" „A když všude je?" „Všudybyl!"

„Byl sv. Josef tatínkem Pána Ježíše?" „Nebyl." „A co byl?" „Ten… no, ten… pě…pě…pě… pěstitel!"

„Ježíš řekl Petrovi: ´Neboj se, od této chvíle budeš chytat lidem ryby.´"

„Adame, proč Pána Ježíše ukřižovali?" „On měl něco proti tomu papežovi, né?"

„Ježíš se po svém zmrtvýchvstání zjevil učedníkům v mnoha podobách, abychom věděli, že jej máme hledat v každém člověku. Zjevil se Marii Magdalské jako zahradník, dvěma učedníkům na cestě do Emauz jako pocestný, apoštolům ve večeřadle jako spolustolovník. Jak se zjevil učedníkům na břehu Tiberiadského jezera?" „Jako bezdomovec."

„Kdo pokřtil Pána Ježíše?" „Jan Chrstitel." „Nespletl sis to jméno?" „Ne, to je od toho, že chrstal vodu."

„Paní učitelko, já mám doma takový kříž, ze kterého se dá Pán Ježíš i odkřižovat!"

„Pán Ježíš byl na poušti pokousán od ďábla."

„Kam odešel Pán Ježíš po poslední večeři?"
„Do botanické zahrady!"

OKÉNKO PRO DĚTI

Kraslice, které potěší

Materiál: Vajíčka, pestré odstřižky látek, zbytky vlny nebo bavlnky na vlásky, lepidlo, černý a červený popisovač (fix) nebo temperové barvy.

Postup: Bílá vajíčka uvaříme s několika slupkami cibule. Slupek nedáme mnoho, cibule hodně barví. Přírodně nahnědlá vajíčka uvaříme bez cibule. Vychlazená vajíčka osušíme. – Starší děti mohou pracovat s vyfouklými vajíčky.

Na dva prsty několikrát namotáme bavlnku, sesuneme, svážeme a roztřihneme. Asi tak, jako bychom chtěli dělat střapeček. Bavlnku přilepíme na užší stranu vajíčka – to jsou vlasy.

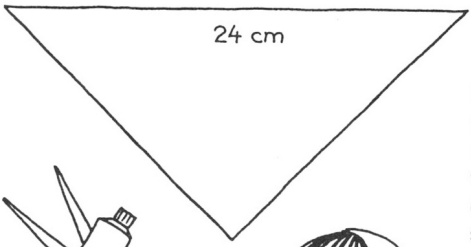

Nyní vystřihneme šáteček. Je to trojúhelník s dostatečně dlouhými cípy, aby se daly svázat (pravoúhlý trojúhelník s přeponou cca 24 cm). Z trojúhelníku se stane šátek, který uvážeme na vajíčko. Na několika místech ho můžeme též přichytit lepidlem, aby neklouzal.

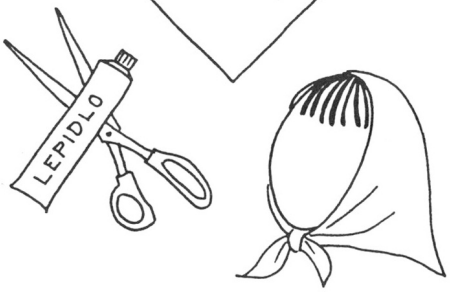

Teď už zbývá jen domalovat obličej a panenka je hotová.

POŽEHNANÉ VELIKONOČNÍ SVÁTKY
A
RADOST ZE SETKÁNÍ
SE ZMRTVÝCHVSTALÝM KRISTEM

přeje redakční rada

Závěrečné upozornění redakční rady
Příští číslo OŘÍKu vyjde před svátkem sv. Václava.
Uzávěrka příspěvků je 1. 9. 2019.
Přijímají je P. Ludvík Bradáč, ŘKF Ostrovačice, 546 427 392,
ostrovacice@dieceze.cz
a Jiří Koch, Veverské Knínice 145, 533 533 279,
kochvk@quick.cz. Dopředu děkujeme!

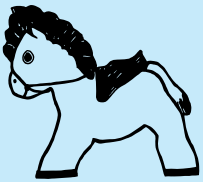

OŘÍK – farní zpravodaj ŘKF Ostrovačice (Říčany) a ŘKF Veverské Knínice.
Vydává ho ŘKF Ostrovačice, nám. V. Mrštíka 45, 664 81 Ostrovačice, IČ: 65265793.
Je registrován na MK ČR pod evid. číslem MK ČR E 18122.
Vychází 3x ročně, před Velikonocemi, ke svátku sv. Václava a před Vánocemi.
Redakční rada: Ludvík Bradáč, Pavlína Kadlčková, Jiří Koch,
Jarmila Pololáníková, Marie Ševčáková Tisk: BRKO, s.r.o.
Obsah zpravodaje můžete také sledovat na internetových stránkách www.orik.cz.